

**Стварэнне
Сусьвету**

Сусьвет.

Сонечная сістэма

Так выглядае неба ноччу.
Што ты тут бачыш?

Госпад стварыў кожную з гэтых
зорак і зьмясьціў кожную ў
адпаведнае месца. Ён нават даў
імёны шматлікім зоркам. У
Псальме 146 напісана: “Падлічвае
колькасьць зорак і называе іх
імёнамі іхнімі”

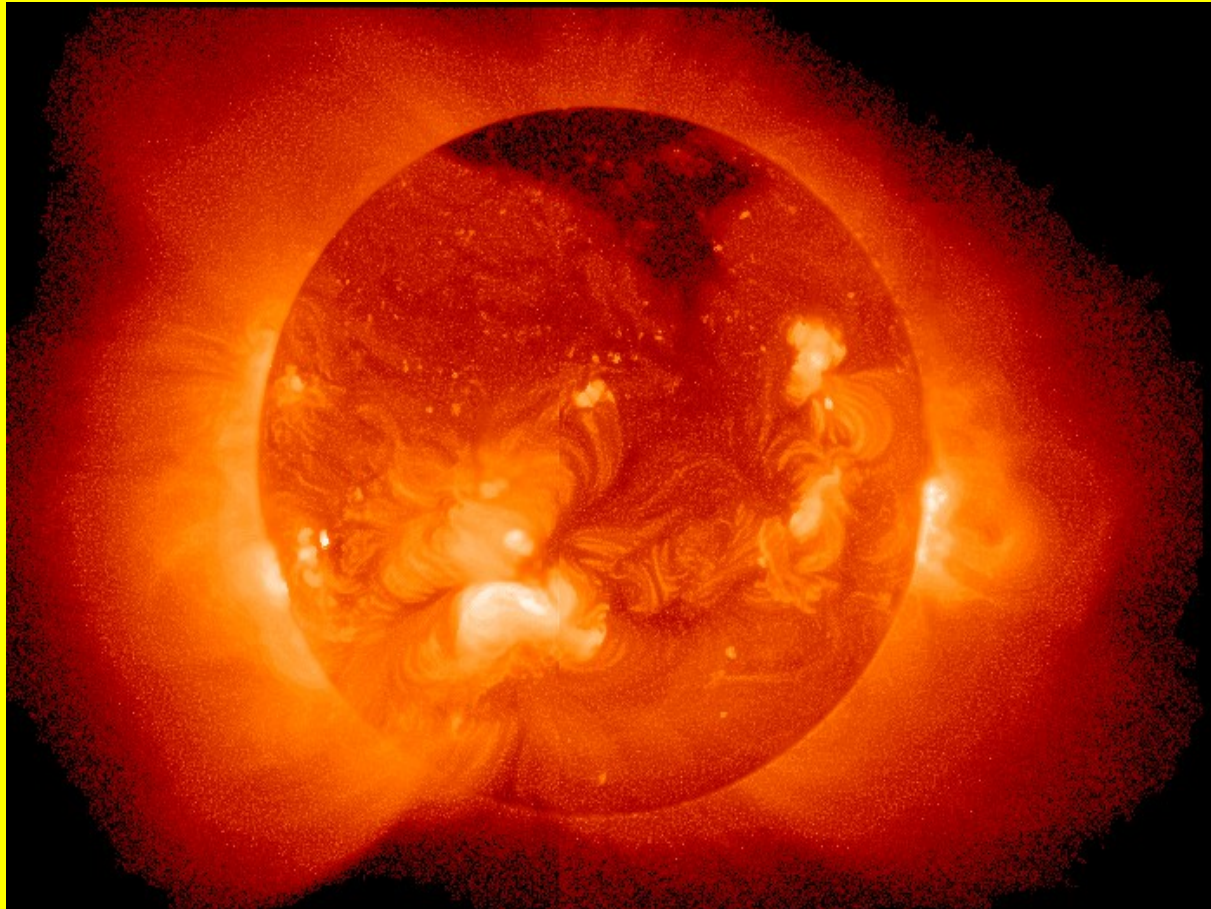
Таму калі мы глядзім на зорнае
неба мы ўспамінаем, які цудоўны
Бог.

Падлічыць, колькі зорак на небе, людзі спрабавалі вельмі даўно. Зараз людзі не проста лічаць зоркі, але і даследваюць неба. Такіх людзей называюць – *астраномамі (астра - зорка)*.

Спачатку неба разглядалі ў *падзорную трубу*, затым – у *тэлескоп*. Але нават самыя сучасныя апараты, зьлічыўшы зоркі, выдалі паведамленьне – *зорак на небе 200 000 000, прыкладна*. Вось чаму, калі Бог дабраслаўляў Абрагама, Ён сказаў: «*Будзе ў цябе сыноў, як зорак на небе*». Гэта значыць- *безьліч*

**А яку зорку Госпад назваў
сьвяцілам вялікім?**

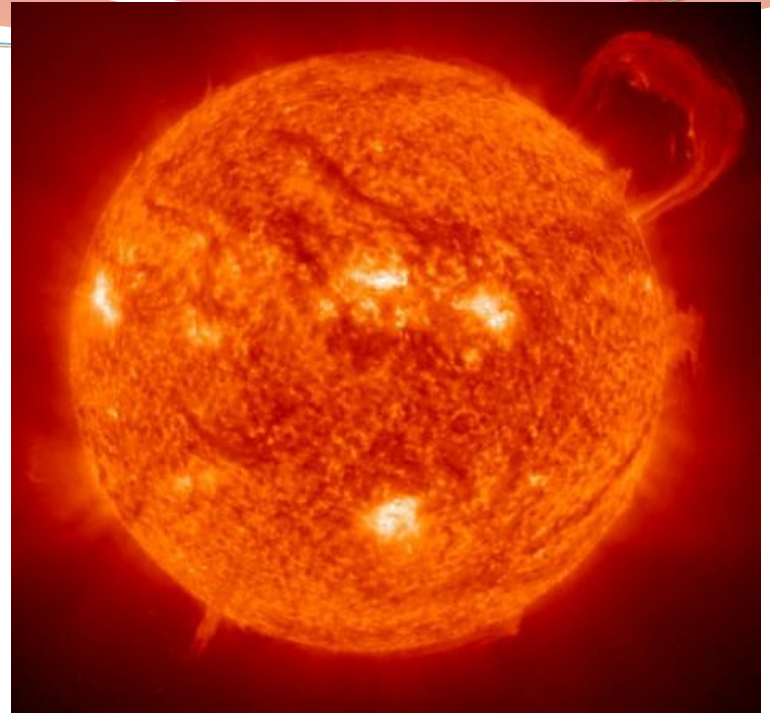
Госпад стварыў Сонца на чацьверты

дзень. Сонца – самая галоўная зорка ў жыцці кожнага чалавека. Гэта крыніца святла і цеплыні, безь яго жыццё на Зямлі немагчыма.

*Зоркі- гэта вялікія вогненныя шары газу.
Зоркі сьвецяцца, тамушта яны гараць.
Некаторыя зоркі гараць больш ярка, бо
яны большыя па памерах, альбо
знаходзяцца бліжэй да Зямлі*

Сонца- гэта самая блізкая да нас зорка. Сонца, як і іншыя зоркі складаецца з распаленых газаў. Таму нельга глядзець на сонейка без спецыяльных акулераў- можна сапсаваць вочы.

Госпад стварыў таксама малое сьвяціла, каб кіраваць ноччу- гэта Месяц.
Часамі Месяц сьвець так ярка у ночы, што нам здаецца ,быццам бы ён
таксама зорка. Але гэта не так

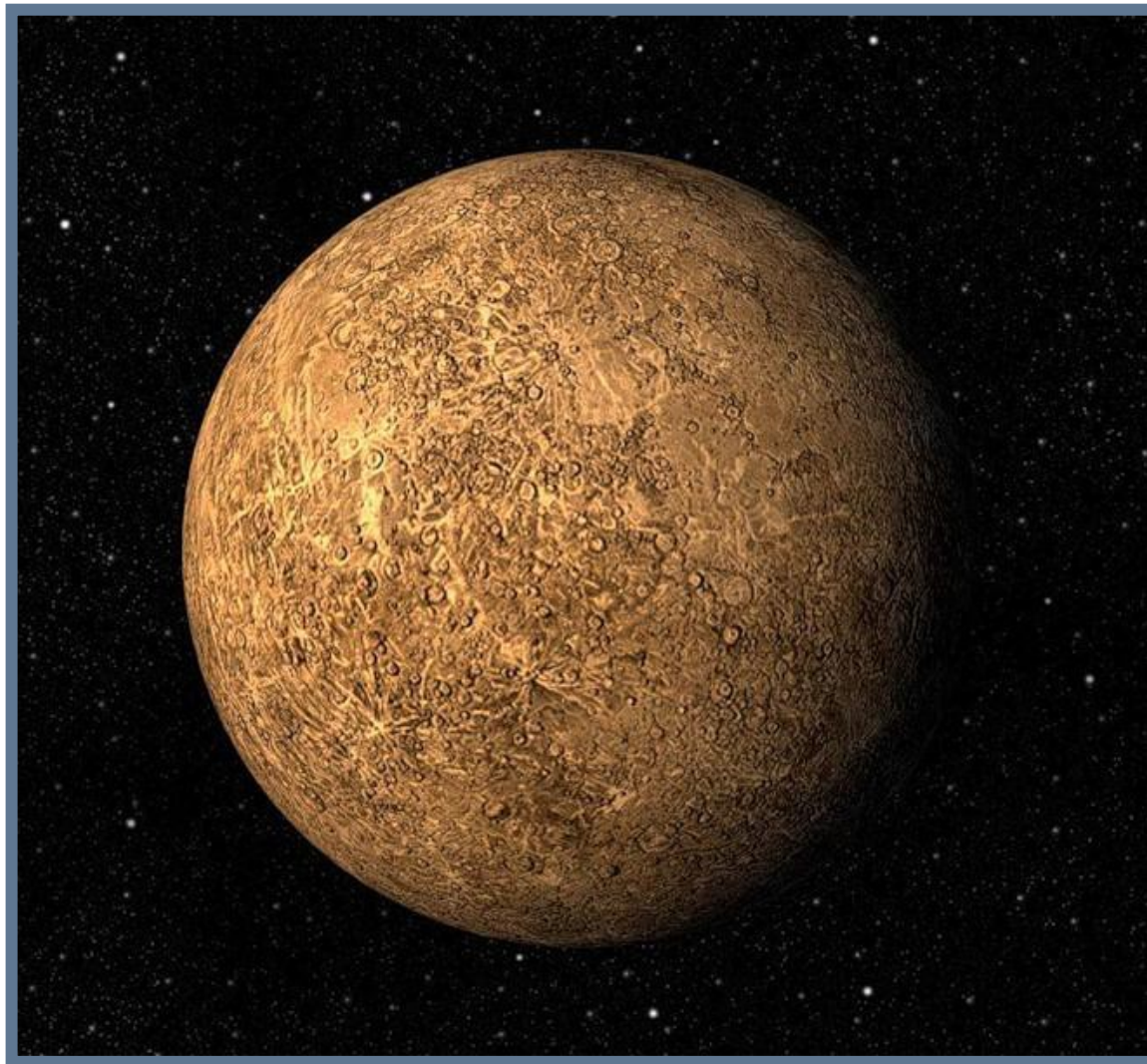
Месяц- гэта каменны шар, пакрыты пяском і невялікімі каменьчыкамі. Ён рухаецца вакол Зямлі па вызначанаму шляху. Сьвятло, якое мы бачым ад Месяца на самой справе ідзе ад Сонца, а Месяц толькі адлюстроўвае яго.

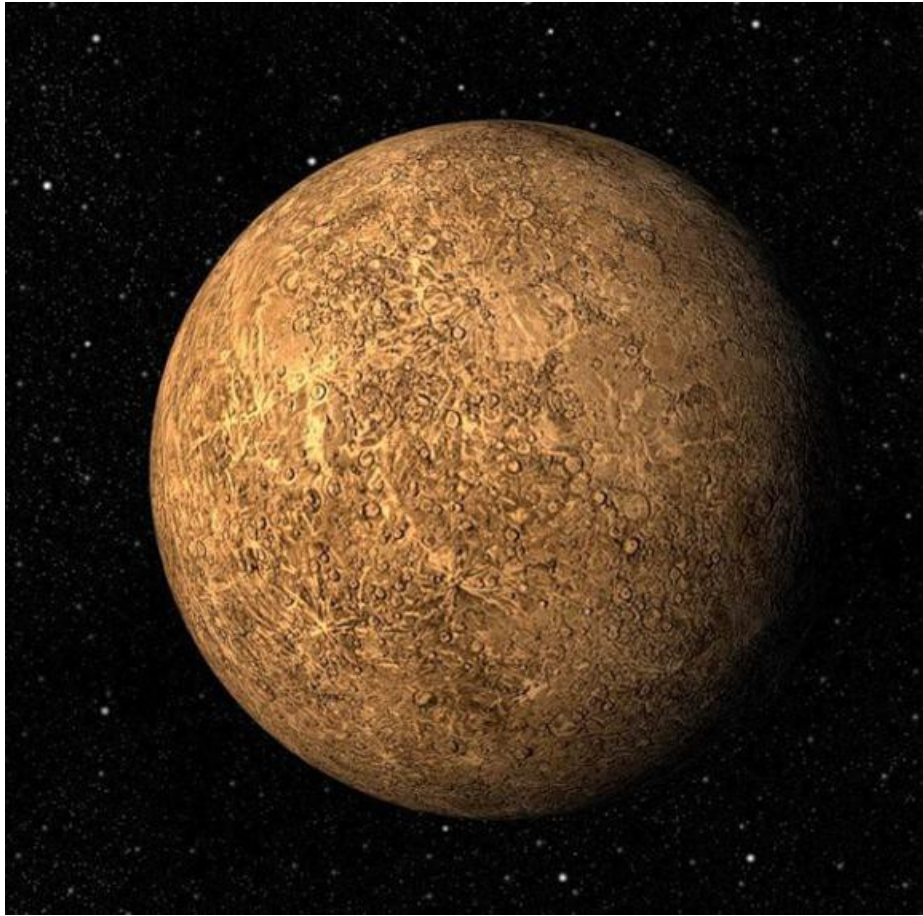

Вокол Сонца варочаюцца шматлікія планеты са сваімі спадарожнікамі, а таксама метыярыты і каметы. Усе яны утвараюць Сонечную сістэму. Госпад трымае кожную планету на сваёй дарожцы. Ні адна планета не знаходзіцца бліжэй ці далей ад Сонца, чым гэта запланаваў Госпад.

Меркурий

Меркурий – першая планета, ад Сонца. Яна зьдзяйсняе абарачэнне вакол Сонца ўсяго за 88 дзён.

У Меркурыя няма атмасферы. Там вельмі гарача днём і халодна ўначы. Паверхня планеты пакрытая кратэрамі; некаторыя зь іх дасягаюць некалькіх кіляметраў у шырыню.

Венера

Венера заўсёды агорнутая аблокамі, якія ўтрымліваюць цеплыню. На яе паверхні вельмі высокая тэмпература, больш 450°C . Цяжкая атмасфера Венеры складаецца з атрутных газаў. На планеце няма ні раслін, ні жывёл, толькі горы ды вулканы. У 1985 году касмічны карабель наблізіўся да Венеры і выкінуў зонды, прызначаныя для вывучэння яе глебы.

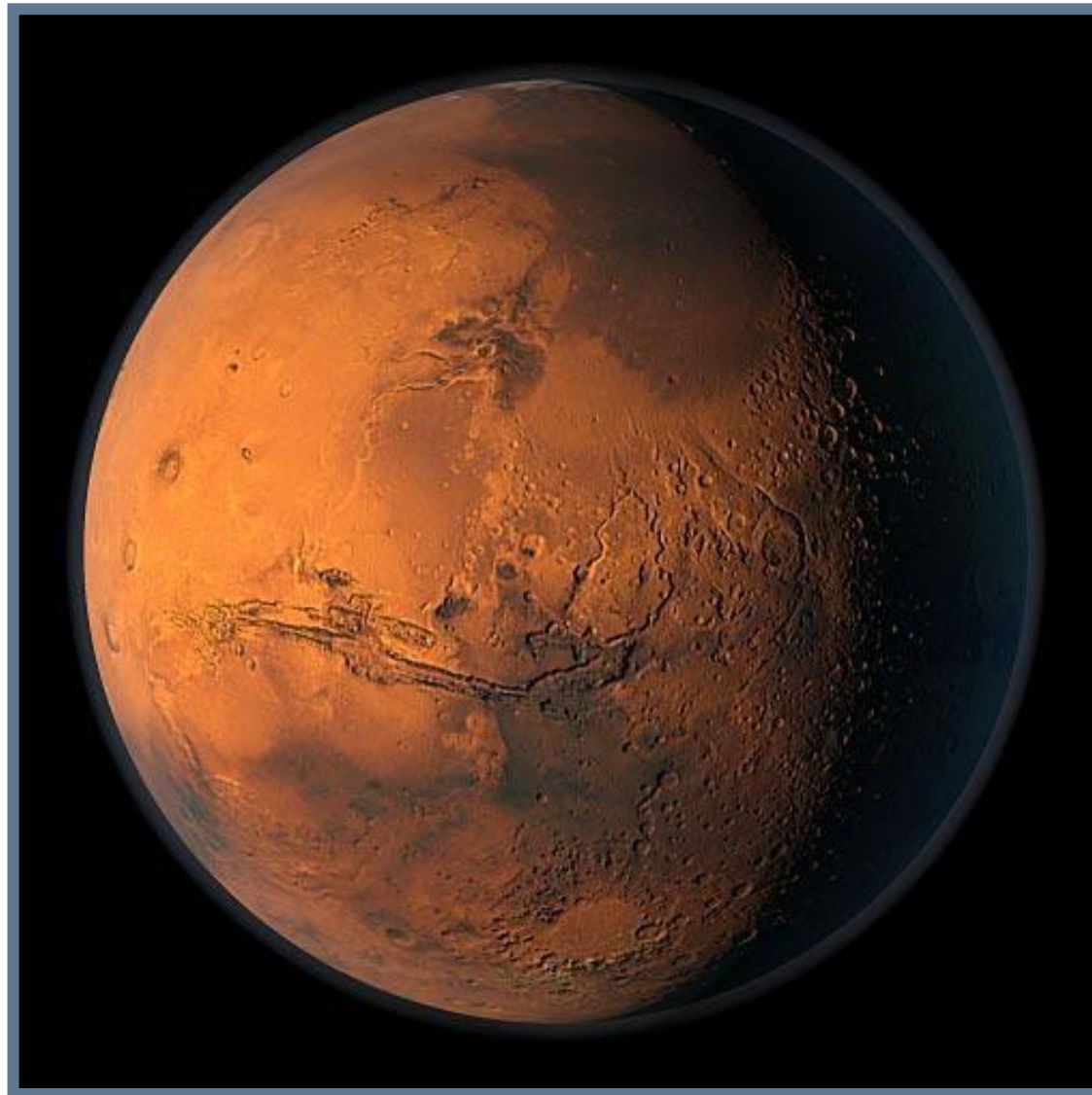
Зямля

Зямля мае форму шара і складаецца з каменных парод. Звыш 70 адсоткаў паверхні Зямлі знаходзіцца пад вадой. Атмасфера Зямлі складаецца ў асноўным з азоту і кіслароду. Кісларод мае блакітны колер, таму, калі мы глядзім на неба, яно блакітнае. Паветраная абалонка Зямлі, засцерагае яе ад цвёрдага касмічнага выпраменьвання і «бамбавання» метэарытамі. Багацьце вады ў вадкім стане робіць Зямлю прыдатнай для існавання самых разнастайных формаў жыцця. Толькі Зямлю Госпад стварыў так, каб яна стала домам усяму жывому.

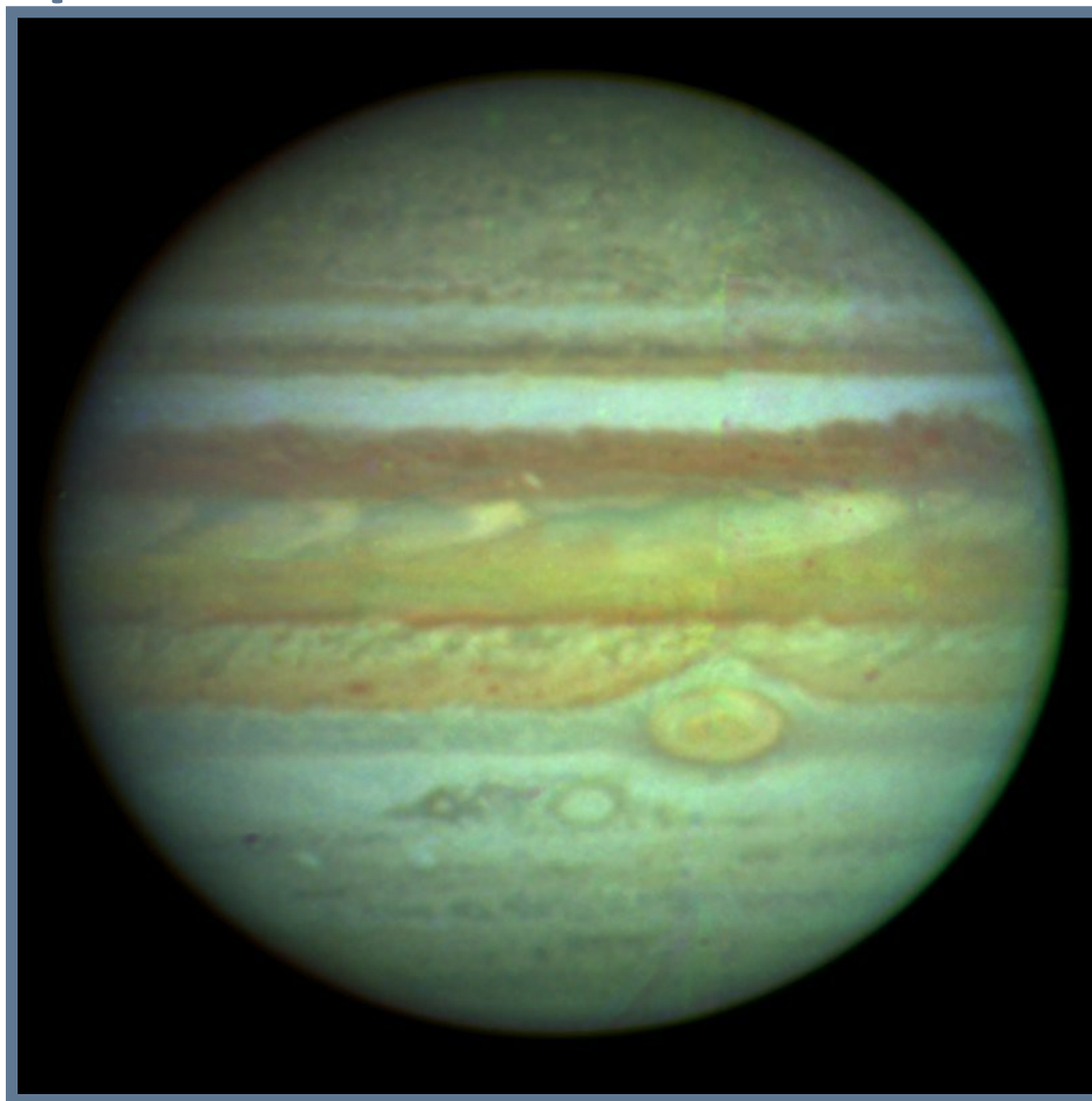
Mapc

Паверхня Марса пакрытая кратэрамі разнастайных памераў. Чырвоны колер планеты тлумачыцца тым, што ў яе глебе ўтрымоўваецца шмат іржавага жалеза. У Марса ёсць два маленькіх спадарожніка – Фобас і Дэймас. Гэта каменныя груды няправільнай формы. Лятучыя лабараторыі вывучылі грунт планеты і сфатаграфавалі буйныя вулканы і падобныя на высмаглыя рэчышчы рэк дарогі.

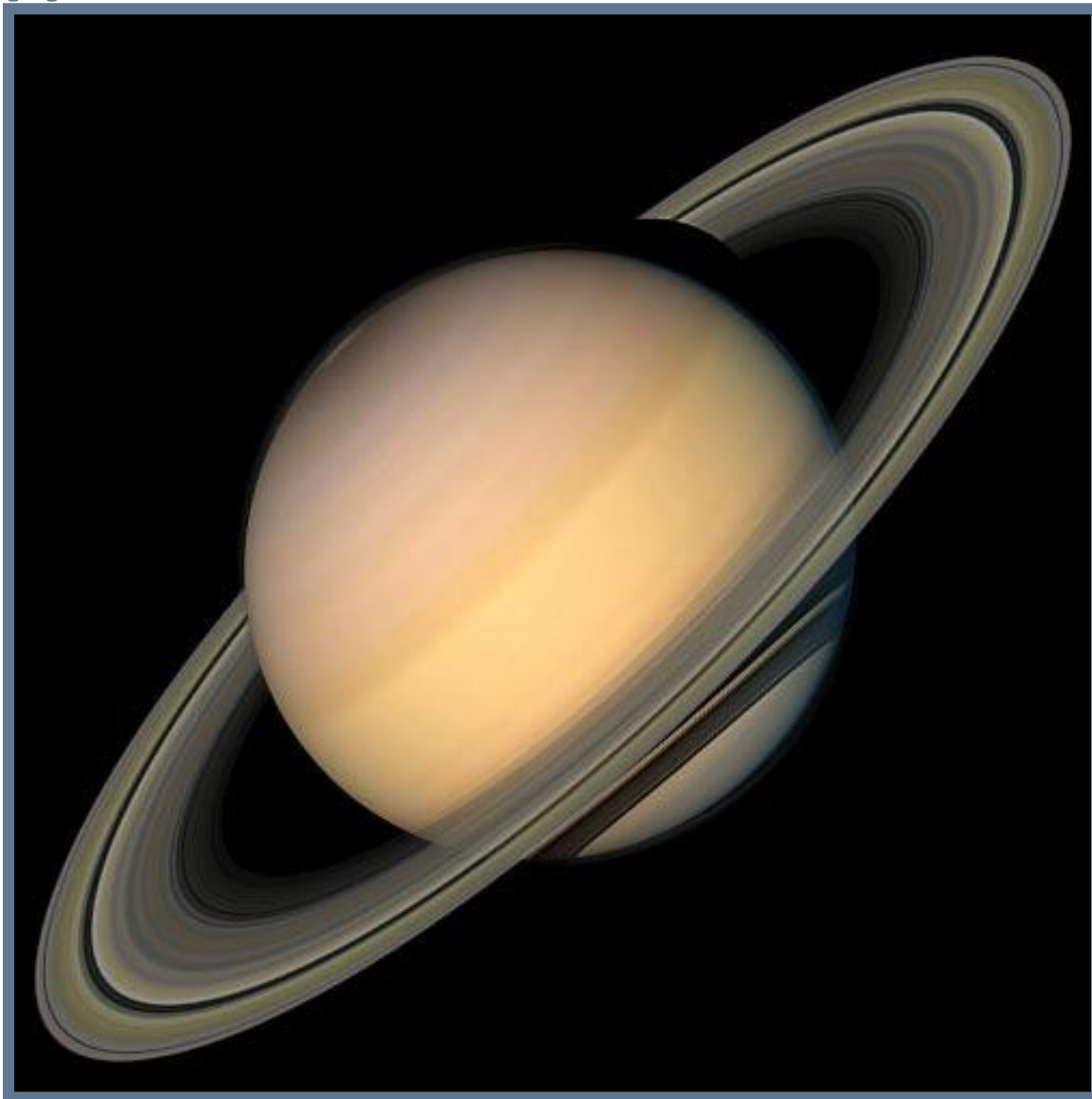
Юпітэр

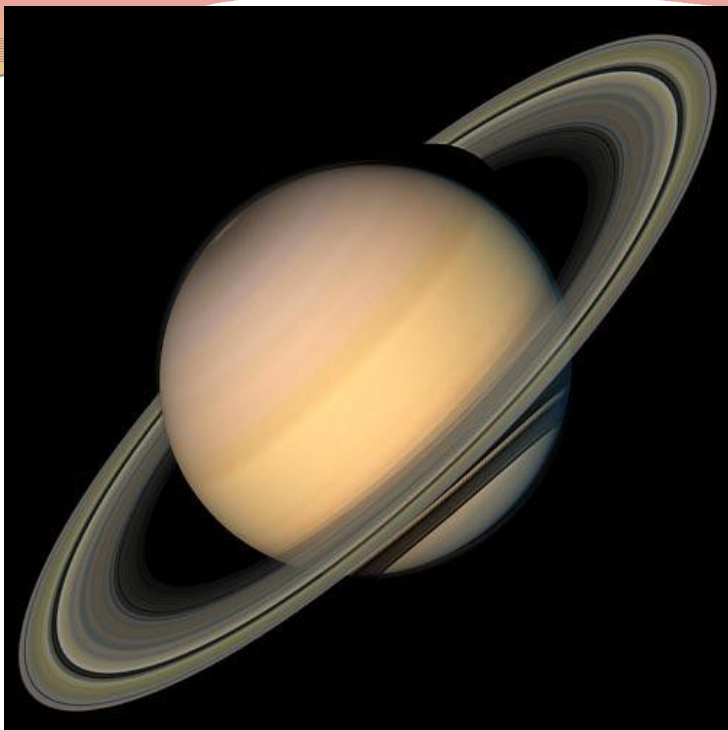

Юпітэр – самая вялікая планета Сонечнай сістэмы. У ім змясцілася бы 1330 планет, роўных па памерах Зямлі. Гэта згустак газу, у якога няма грунту. Вакол Юпітэра круцяцца дванаццаць спадарожнікаў. Яны складаюцца з камяністай пароды і лёду. На Юпітэры красуецца велізарная чырвоная пляма, якая выклікала цікавасць астраномаў на працягу амаль 400 гадоў. У нашы дні вядома, што гэта стала бушуючы цыклон.

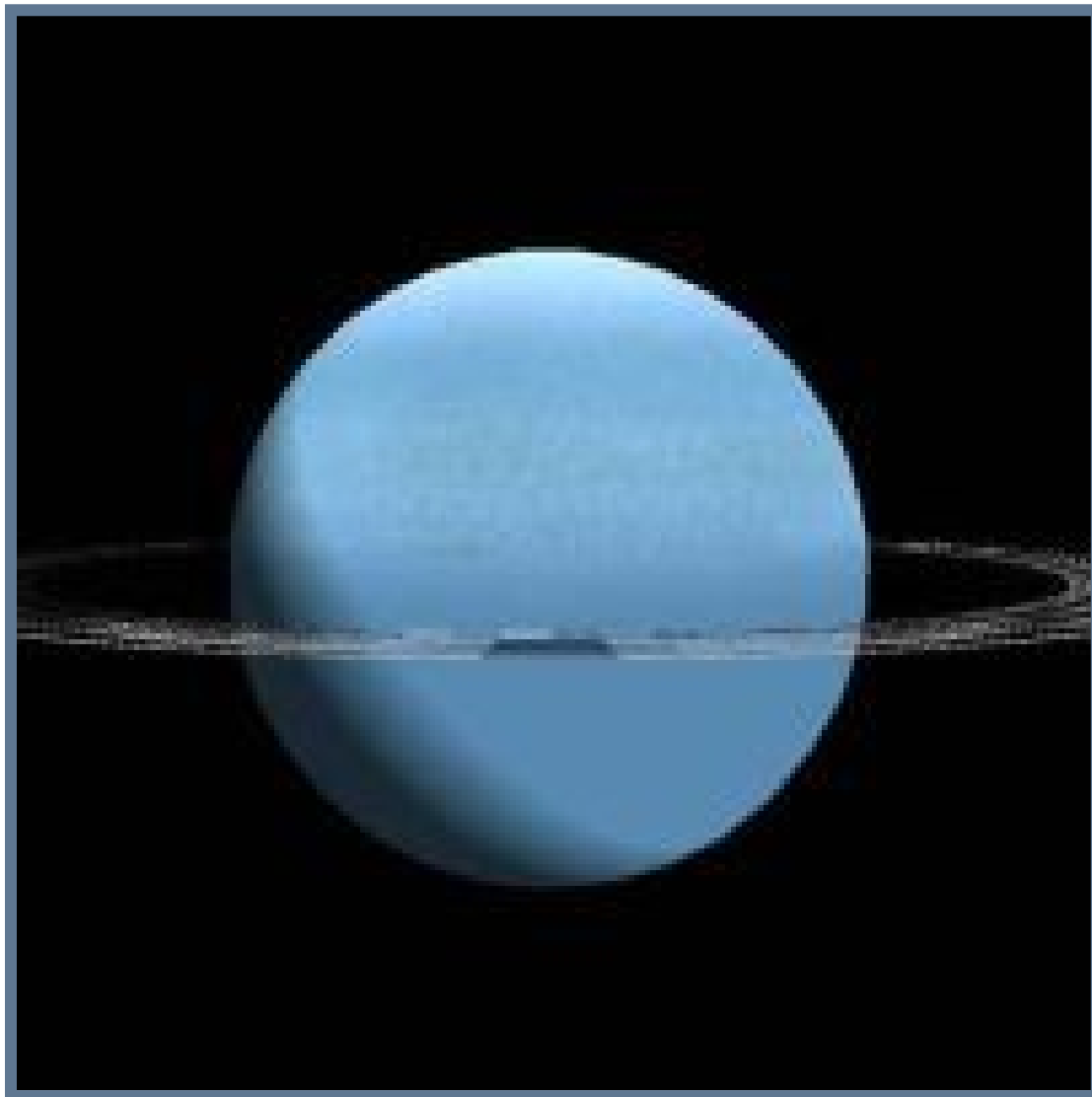
Сатурн

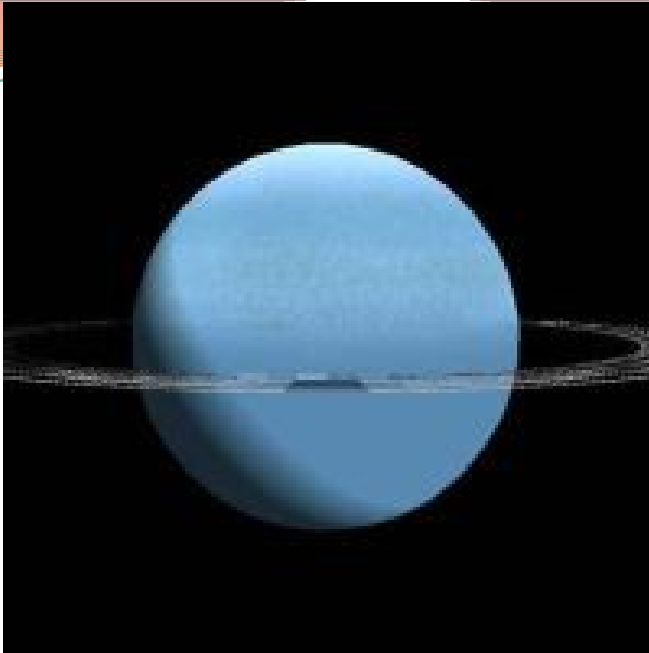

Сатурн – гэта вялікая планета, якая складаецца з газу. Яго дыяметр у 9 раз большы за дыяметр Зямлі. Палосы, якія можна назіраць на паверхні Сатурна – гэта доўгія пласты аблокаў. Навакольнае яго кальцо вельмі тонкае. На самай справе гэта сотня маленькіх кольцаў, прылеглых адзін да аднога; яны складаюцца з часціц лёду і камянёў. Суправаджаюць Сатурн 18 спадарожнікаў.

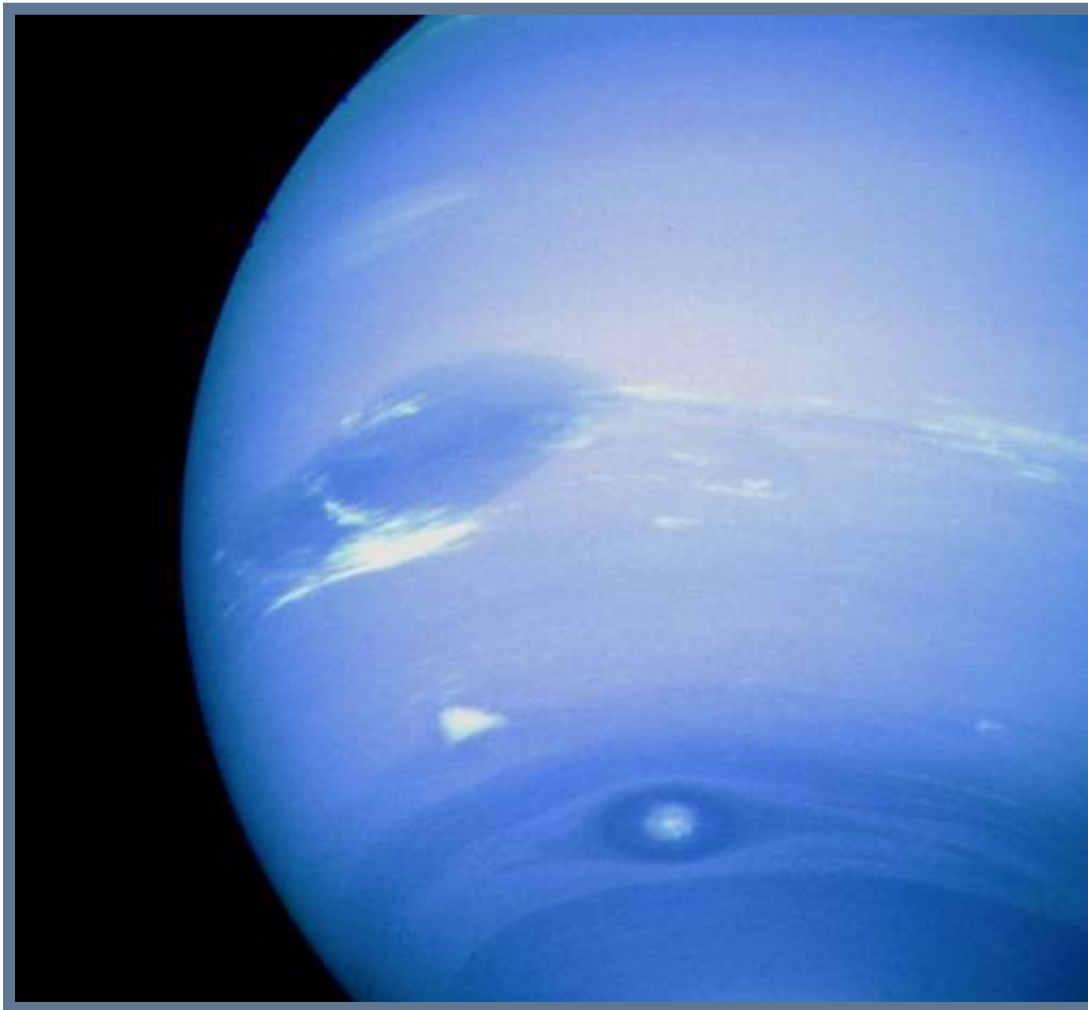
Уран

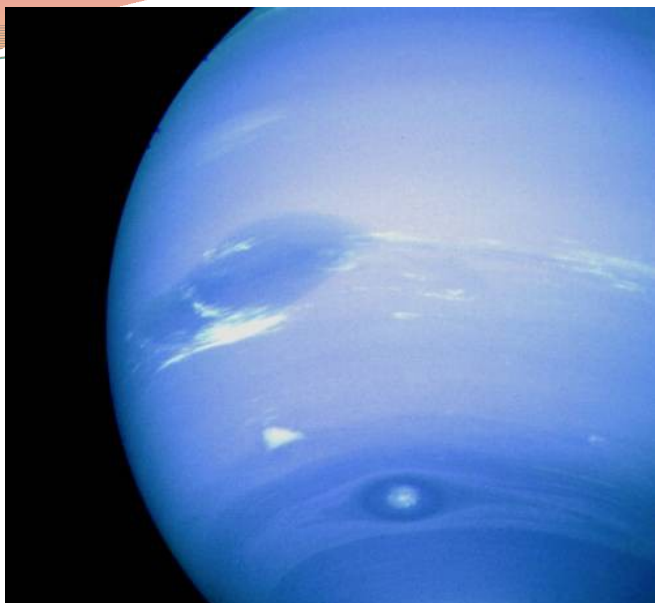

Уран падобны на Юпітэр і Сатурн, праўда, ён нашмат менш. З усіх планет Уран мае найболей нахіленую вось кручэння. У Урана 15 спадарожнікаў. Але 10 з іх, настолькі малыя, што прыйшлося адправіць да планеты касмічны апарат, каб іх убачыць.

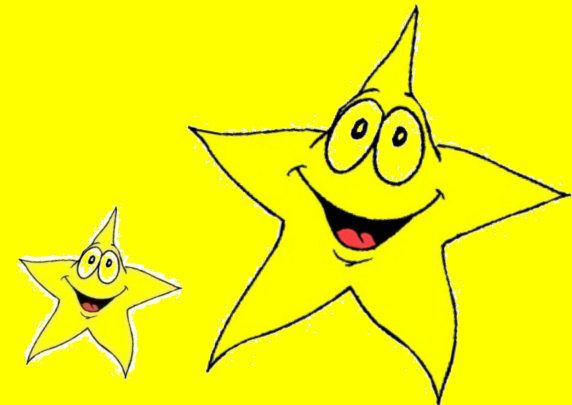
Няптун

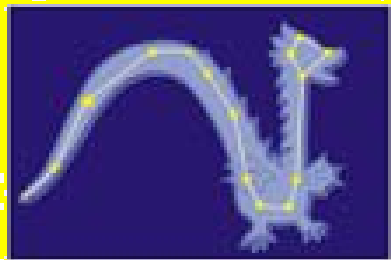
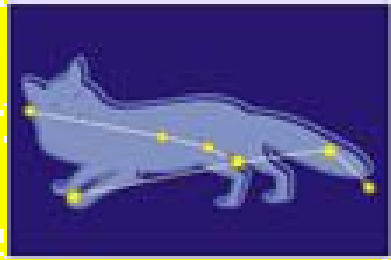
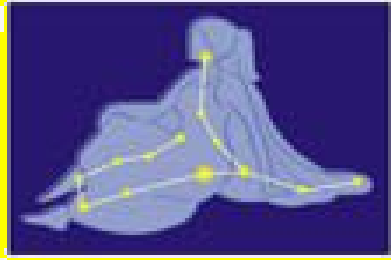
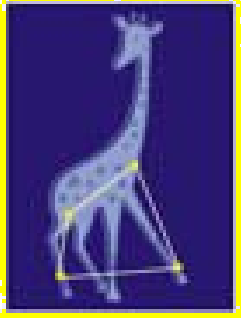
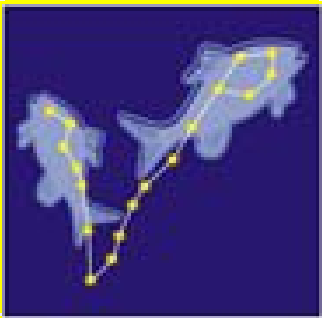
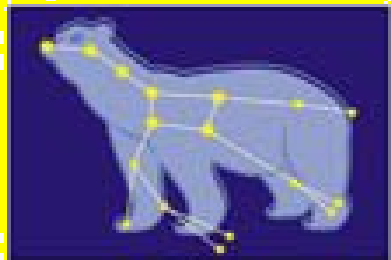

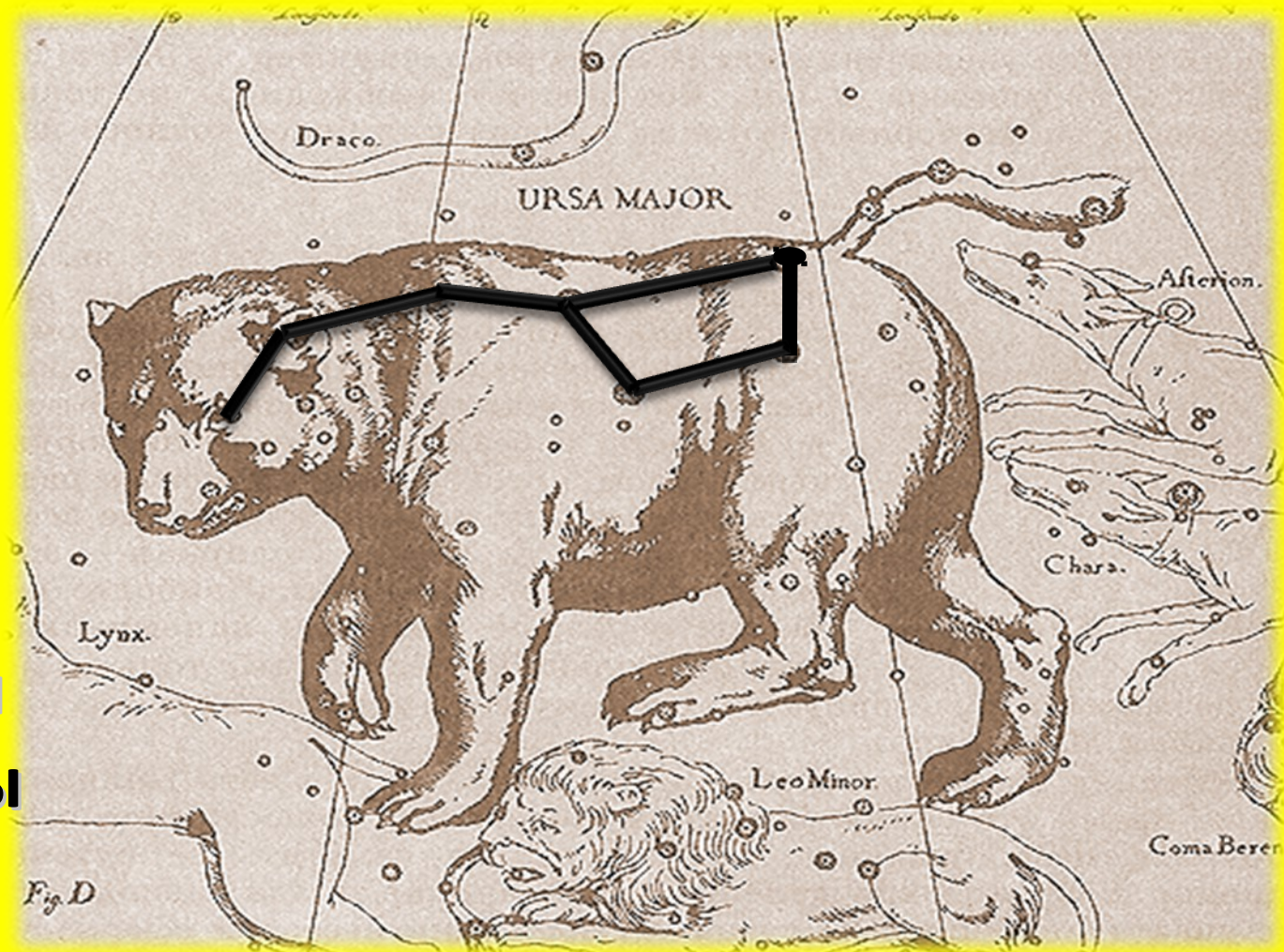
Няптун – самая маленькая з планет-гігантаў. Яго дыяметр у 4 разы большы за дыяметр Зямлі. У Няптуна ёсць спадарожнікі, самы вялікі зь якіх – Трытон. Яго павярхня пакрытая лёдам. На гэтай планеце таксама ёсць цёмная пляма, велічынёй з Зямлю. Гэта цыклон.

Са старажытных часоў людзі назіралі за зоркамі на небе і заўважылі, што ў іх размяшчэньні ёсць вызначаны парадак, які захоўваецца стала. Фантазіюючы, старажытныя людзі надзялялі групы зорак абрысамі людзей, прадметаў, жывёл. Так з'явіліся сузор'і – участкі зорнага неба, дзе зоркі аб'яднаныя ў разнастайныя постаці. Сузор'ям давалі назовы міфічных герояў (Пярсей, Геркулес, Андромеда), жывёл (Леў, Кіт, Жыраф), прадметаў (Шалі, Ліра, Тэлескоп). Сузор'і дазваляюць лепш арыентавацца на начным небе падчас назірання за зоркамі. Усяго на небе 88 сузор'яў.

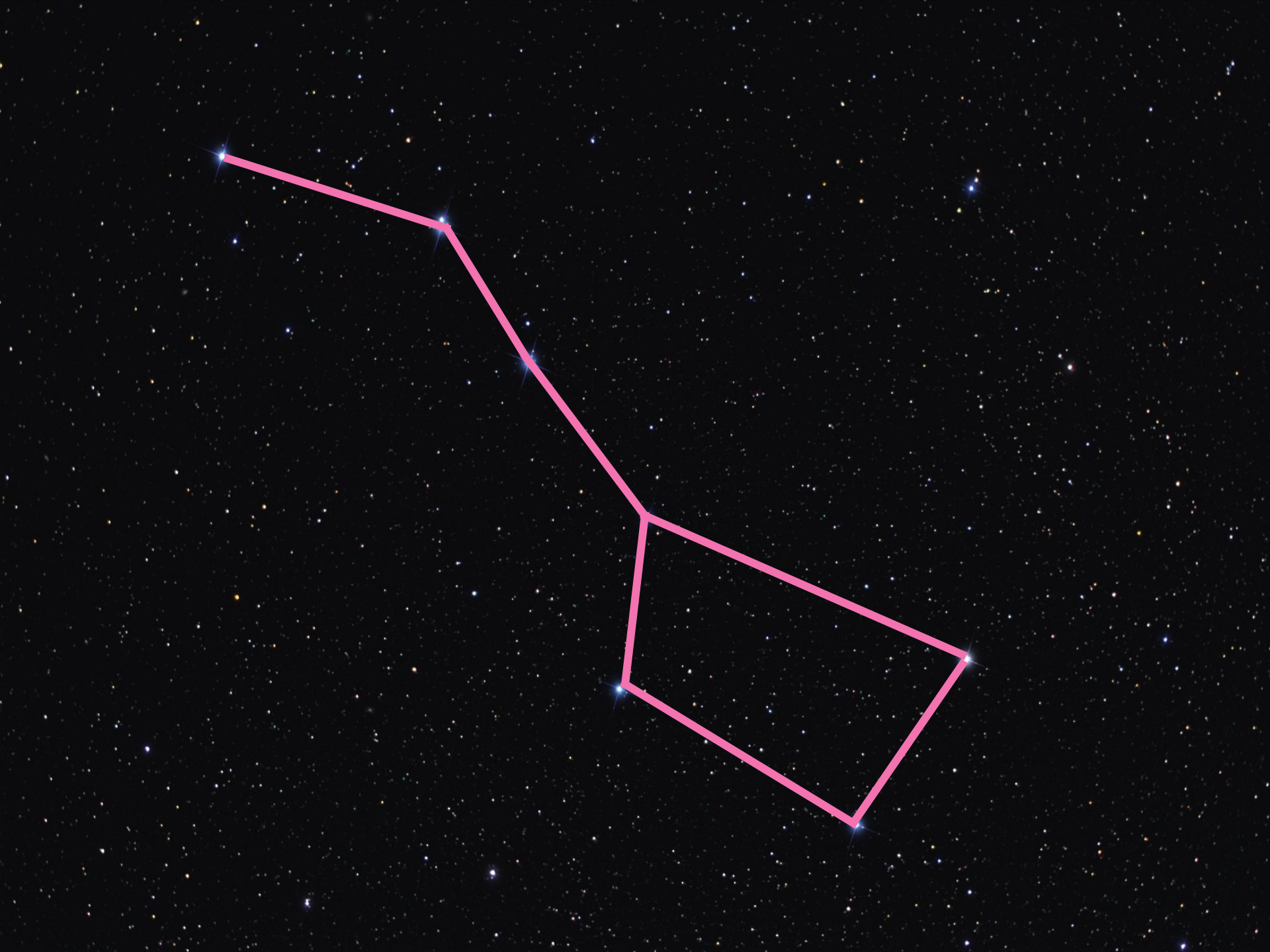

Сузор'е Вялікая Мядзьведзіца

Коўш Вялікай
Мядзьведзіцы

МАЛАЙЦЫ!

